

הזרוע והלחיים פרק עשירי חולין קלב.

עין משפט נר מצוה

כג א מיי פ"ט מהל'
בטורים הל' כ סמג
עשין קמב טו"ע י"ד י"ד
סא ספ"ק ח:
כד ב מיי פ"ט מהל'
י סמג עשין קמב
טו"ע י"ד י"ד סא ספ"ק
יח:
כה ג מיי פ"ט מהל'
ה סמג עשין קמב
טו"ע י"ד י"ד סא ספ"ק
יח:
כו ד מיי פ"ט מהל'
ספ"ק יח:
כז ה מיי פ"ט מהל'
מחללות אסורות הל'
יג סמג לאוין קמב טו"ע
י"ד י"ד סא ספ"ק ח:
כח ו מיי פ"ט מהל'
שמיטה הל' ד ופ"א
מהל' מחללות אסורות הל'
יג סמג עשין קמב טו"ע
י"ד י"ד סא ספ"ק ח:
כט ז מיי פ"ט מהל'
מחללות אסורות הל'
יג סמג לאוין קמב טו"ע
י"ד י"ד סא ספ"ק ח:
ל א מיי פ"ט מהל'
בטורים הל' ד סמג
עשין קמב טו"ע י"ד י"ד סא
ספ"ק ח:
לא ט מיי פ"ט מהל'
טו"ע י"ד י"ד סא ספ"ק
הכ:
י י מיי פ"ט מהל'
טו"ע י"ד י"ד סא ספ"ק
לכ ב מיי פ"ט מהל'
טו"ע י"ד י"ד סא ספ"ק
לד ג מיי פ"ט מהל'
טו"ע י"ד י"ד סא ספ"ק
לז:

דבי רבי ישמעאל תנא כהן וְלא כהנת. גרסה דלא ממעט אלא
בנשאת לזר אבל לא נשאת כיון דלכלה בתרומה דחמיירא
כ"ש דהיני (א) ליה מתנות ומיהו אפשר ללא יהצנין לה לרי' ישמעאל:
רב כהנא אב"ר בשב"ר אשתו. זהו רב כהנא שגלה מצבל לאי"

דפרק הגזול בתרא (ב"ק דף ק"ח). שלא
היה כהן כדאמרין בסוף אלו עוברין
(פסחים דף מט). אמר רב כהנא אי
לאו דנסיבת כהנת לא גלאי ואמר רי'
שהיה כהן צפ"ק דקדושין (דף ק"ח).
רב כהנא שקל סודרה צפדין הדין.

ויע"ע מוס' קדושין ט. ד"ה ר"ב ומוס' צ"ב
ק"י. ד"ה ולא ובפסחים מנו: ד"ה אמרו:
ה"ג מאי נוהגין נמי דקמני בחזני
מתנות: **הר"ב אסור בחלב**
בהמה ודמו מעון כסוי בחיה וחייב
במתנות כבהמה. הא דלא קמני הני
מיתי דשוה לזהמה ביחד משום
דניחא ליה למיתני דס וחלצו זה
אמר זה שסמוכין ככל מקום:
ואם איתא חייב בחצי מתנות מבני
איה. זהיה דלעיל ניחא ליה

שפי ללא תני זה חייב אלא נהרגין:
בזמן שגמא שוחטין בורא פטורים.
ע"כ כשכולין צעלי מומין
איירי לאין שומטין צכור אלא"כ נפל
צו מוס ומדמתערב ואין מכירין צו
אל"כ גם האחרים צעלי מומין הם:
וצריך דרשום. סימן על הבשר
רגילין היו לרשום צכר

שפטור מן המתנות והיו מכירין
רישומיהן ואל"כ כיון דלית ליה לכהן
אלא חזי חזי ליפטור וחזי ליחייב
מידי דהוי אלזבי הבא על המיטה
דמחייבי רצנן בחזני מתנות ויזיל
דהתם כל שיות שבו מחייבי והכא לא
מחייב כל שיות שבו לכך פטרי לגמרי:
אמאי יבא עריו משני צדדים.

צ"ב צד צדכות (דף י"ח).
איכא פלוגמא גבי שמי רחלות אחת
צכרה ואחת לא צכרה וילדו שני זכרים
אחד לו ואחד לכהן והשני ירעה
עד שימאצז ויחייב צמתנות ור' יוסי
אמאי יבא עריו משני צדדים.
איכא פלוגמא גבי שמי רחלות אחת
צכרה ואחת לא צכרה וילדו שני זכרים
אחד לו ואחד לכהן והשני ירעה
עד שימאצז ויחייב צמתנות ור' יוסי
אמאי יבא עריו משני צדדים.
איכא פלוגמא גבי שמי רחלות אחת
צכרה ואחת לא צכרה וילדו שני זכרים
אחד לו ואחד לכהן והשני ירעה
עד שימאצז ויחייב צמתנות ור' יוסי
אמאי יבא עריו משני צדדים.

כשהוא

מתני' בכור שנתערב במאה בזמן שמוטין את כולן פוטרים
את כולן אחד שוחט את כולן (א) פוטרים לו אחד (ב) השוחט לכהן ולעובד
כוכבים פטור מן המתנות והמשתתף עמהן צריך שירשום ואם אמר הוין
מן המתנות פטור מן המתנות (ב) אמר מכור לי בני מעיה של פרה והוין
בהן מתנות נותנן לכהן ואינו מנכה לו מן הדמים לקחן הימנו במשקל
נותנן לכהן ומנכה לו מן הדמים (ג) ואמאי יבא עליו כהן משני צדדין
ולימא ליה אי בכור הוא כוליה דידי הוא ואי לאו בכור הוא הב לי מתנתאי
אמר

שנתערב צמאה בהמות אחרות: **זומן שמהי.** בני אדם שוחטין את הבהמות פוטרים את
כולן ממתנות כהונה דכל אחד ואחד יכול לדחות את עצמו ולומר לכהן צכור שלי הוא וכן שני וכן שלישי: **ואם אחד שוחט את**
כולן. אין פוטרין אותם מאה בהמות מליטן מתנות לכהן אלא אחד הואיל שהוא שוחט את כולן אבל אחד יכול לפטור מן
המתנות שאי אפשר שלא יהא הצכור אחד מןן ויכול לומר זה הוא ומן הצכור אין נותנים שאין קדושה חלה על קדושה:
צריך שירשום. שיעשה צו סימן שיצטוו הרואים שאינו כולו של ישראל: **אם אמר.** כהן לישראל אני מוכר לך פרה זו חוץ
מן המתנות שבה פטור ישראל מן המתנות: **ואם אמר.** ישראל לצדקו טעה מכור לי כו' כדפרישנא לעיל (דף ק"א):
גב' אמאי. פוטרים את כולן הא יכול לצא כהן עליו משני צדדין כלומר צבני כמות ולימא ליה אי צכור הוא כוליה דידי הוא:

מטוהך. הגעתיך. משי"ה אמרינן גבי מנחת כהנת דנלכלת דלהרן
ובניו כמזבין צפ"שה ויקרא (א) ואלת מורת המנחה הקרב אותה בני אהרן
וגו' וכיון דכתיב צהדיא בני אהרן למעוטי צנות אהרן אבל מתנות
לא כתיב צהו אלא כהן גרידא (א) ומשמע כהן ואפילו כהנת: **ספוס מן**

המפורש. כהן סתם דכתיב גבי
מתנות ממפורש מזני אהרן דכתיב
גבי מנחה דמה להלן כהן ולא כהנת
דלהרן ובניו כמזבין אף הכא כהן
ולא כהנת: **דני ר' אליעזר בן יעקב**
פנא. צעלמא כהן ולא כהנת אבל
כהן דכתיב גבי מתנות אפילו כהנת
בנשמע מאי טעמא הוי מיעוט כו'
דצרישיה דקרא כתיב זה יהיה משפט
הכהנים למשמע כהנים ולא כהנות
וכתיב דכפיהה דקרא ונתן לכהן
הזרוע וגו' למשמע נמי כהן למעוטי
כהנת ואין מיעוט אחר מיעוט כו':
רב כהנא. ישראל הוה ואשתו כהנת:

אזיל. מתנתא: **צשניל אשמו.**
שהיתה כהנת דק"ל כהן ואפי' כהנת:
הלכסא קוסיה דרב חסדא. דאמר
לעיל (דף ק"א): המזיק מתנות או שאלכן
פטור מנלשם: **הולכסא כרב אדא בר**
אבהו. דפטור נמי צנה של ליה
מפדיין הדין צכנו של לוי דמתן כהנים
ולויס פטורים צפ"ק דצכורות (דף ג):
ואשמעין רב אדא דלוי כלוי אליצא
דמר צריה דרב יוסף דמוקי לה לדרב
אדא בר אבהו צפ"י יש צכור לנחלה

(שם דף מ). אפי' איצטברא מישראל
דצפטור רחס תלא רחמנא (א) והרי רחס
שיצא ממנו לאו דחויצה הוא ולאפוקי
מדרב פפא דמוקיס לה דאיעצרא
מעובד כוכבים אבל איצטברא מישראל
צכר אב אזולנין ליה וחייב: **מן הפייש**
ומן הזכיה פטור רב המטות. דשה
כתיב: **ולא צכי: מדין ק"ל.** צאותו

ואת צנו (דף ק"ב). דלענין כסוי
הדם ומתנות לא משכחת לה פלוגמיהו
דרי' אליעזר ורבנן אלא צכדי כו' ר'
אליעזר סבר שה ולא מקלטה שה:
שנלמא ר' אליעזר דפטור. כלללים
הבא מן המיטת ומן הזכיה סבירא
ליה שה ולא מקלטה שה: **איך פלוגא**
לימא ליה. ישראל לכהן חייב כו':
מאי אסור נימ. דקמחייבי רבנן:
הלבו אסור כהלכו צהמה. דלזלינן
לחומרט צכולוה: **ואם איפא.**
דקאמרת דמחייבי רבנן בחזני מתנות
אמאי קמני הכא וחייב צזרוע לחיים
וקצה דמשמע צכולוה חייב: ומיהדר
לאו דוקא קמני חייב צזרוע כו'
אלא איכא דתנא רישא דדמו כולו
טעון כסוי וחלצו אסור דלא מני
למיתני חזני חזי דהא לא אפשר שחזי
חלצו אסור וחזי מותר וה"ג דחזי
דמו טעון כסוי וחזי דמו אינו טעון
ומשום רישא תנא סיפא ולא משום
דוקא דה"ג דלזינו חייב אלא בחזני
מתנות: **שור.** הוה מני למימר:

לחנק. דאי לא הוה כתיב אם הוה
אמינא דלזינו חייב צמתנות עד
שישחוט (א) שה קמ"ל אם שחט שוחט
שור צפני עצמו חייב ליתן מתנות:
הוצא. משמע אפילו זכח אחד:
הדין עם הטבח. דינו של כהן
לחצוץ מן הטבח המתנות ואע"פ
שאין הבהמה של טבח אלא משל

אחרים: **מתני' צכור.** של ישראל
כולן ממתנות כהונה דכל אחד ואחד יכול לדחות את עצמו ולומר לכהן צכור שלי הוא וכן שני וכן שלישי: **ואם אחד שוחט את**
כולן. אין פוטרין אותם מאה בהמות מליטן מתנות לכהן אלא אחד הואיל שהוא שוחט את כולן אבל אחד יכול לפטור מן
המתנות שאי אפשר שלא יהא הצכור אחד מןן ויכול לומר זה הוא ומן הצכור אין נותנים שאין קדושה חלה על קדושה:
צריך שירשום. שיעשה צו סימן שיצטוו הרואים שאינו כולו של ישראל: **אם אמר.** כהן לישראל אני מוכר לך פרה זו חוץ
מן המתנות שבה פטור ישראל מן המתנות: **ואם אמר.** ישראל לצדקו טעה מכור לי כו' כדפרישנא לעיל (דף ק"א):
גב' אמאי. פוטרים את כולן הא יכול לצא כהן עליו משני צדדין כלומר צבני כמות ולימא ליה אי צכור הוא כוליה דידי הוא:

(א) ר"ה ד. וזמזם לז:
וע"ש מוס' ד"ה אמר ליה
ור"י פי' נכון (ג) ויזמא מג.
וע"ן (ג) שאלות פ"ט
שופטים כ"י קנה אחת רב
הוא (ד) [לעיל ק"א]:
(ה) וע"י מ"ש הרא"ש
בבב"ב פ"י י"ט צכור כ"י צ'
פי' נכון וגם ג"י דרב אחא
משכחה ע"ש וע"י ק' תבין
דברי רש"י ד"ה הלכתי
ור"י עד סוף (א) בבב"ב
ד. מ. (א) [הוספתא דפי"ט]
לעיל פ"ט: (ח) רש"י גרה
מיו הכי ומה שעדין כתי'
בשם הרש"ל אינו מסוין אלא
קי' הוה ג"י רש"ל מן העו
ומן הרחל חייב צמתנות
כמו פטור מן המתנות
לז"ל וכו' הרש"ל לעיל
ע"ז ד"ל צכרי פטור
ועל גבולין לעיל ע"ז ע"ז
השמיט המדפיס ג"י הרש"ל
ועסקה ג"ל מן המיטת וכו'
ע"ש שגגה ה"ל (ט) [לעיל
פ. (א) קדושין ג. בבב"ב
פ"ב זמ"מ] (ס) [בבב"ב
שם מ"י] (ז) [לקמן ק"א].
(ח) [לעיל ק"א] (ט) [נדון
בכהן האומר לישראל לבי
הוה דפטור משחי' צהרל
ע"י רש"י לקמן ק"ל. ד"ה
חוץ וכו' ע"ש חזי דקמ"ל
המתני דהכא] (ס) צ"ק
קמו. לקמן ק"ל. [לעיל
ק"א]. (ט) [דברים י"ח,
ס] [ממתן י"ג]. (ט) [דברים
י"ח]. (ק) [ל"ל לה].

תורה אור השלם

1. וְהָיָה יְהוָה מְשַׁט
הַבְּדָדִים מֵאֵת הַעַם מֵאֵת
וּבְחַיֵּי הַיּוֹבֵא אִם שׂוֹר אִם
שֶׂה וְנָתַן לְבָחַן הַיּוֹרֵעַ
וְהַלְוִיָּהִם וְהַקְּדוֹשִׁים:
דברים י"ח ג

גליון הש"ס

גמ' אהרן ובניו בתבין.
ע"י סוטה דף כ"ג ע"ב מוס'
ד"ה כהן:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ולמים והקבה
בכהמה ור' אליעזר
פוטרי: (ב) שם צמשה
אחד שוחט את כולן אין
פטורין לו אלא אחז'
(ג) רש"י ד"ה לחנק וכו'
שישחוט שור וקשה קמ"ל:

שיימה מקובצת

(א) מטוהך אהרן. ג"ב ע"י
תוס' וזכורין דף לב ע"ב
בסופו: (ב) מ"ס שה ואפי'
מקצת שה. ג"ב ע"י תוס'
לעיל דף פ"ח ע"א: